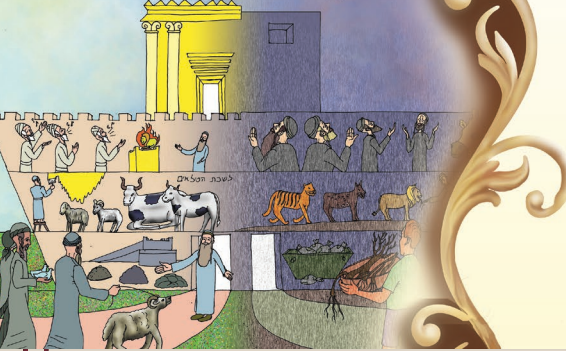

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו
בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א
תלמידיו של מו"ר פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות הבטחון בה'

מתיקות הניסים

== מכתבים למערכת ==

צדקה תציל ממות, כפשוטו!

אל מערכת הגליון שלום וברכה, ברצוני לספר מעשה מלא לקח שארע עמי ביום המאורע הנורא שארע ביום שמחת תורה.

לפני כשנתיים זכיתי להנשא למשפחה מדרום ארץ הקדש, אע"פ שגדלתי בצפון, עברתי לגור באזור הדרום, ברוך ה' זכיתי לבן בכור שבחג הסוכות הוא נהיה בן שנה.

כשהגיע שמחת תורה, תכננתי לסייע להורים שלי שגרים באזור הצפון. תוך כדי שהכנתי את המזונות, התקשר אלי שכן ושאל האם אני נמצא בבית בחג? השבתי לו שאני נוסע להורים שלי, הוא שמח ושאל על אחתי האם נוכל לתת את הבית שלנו ללינה בחג עבור אח שלי שהם זוג צעיר, שרוצה להתארח אצלו בחג ואין לו מקום לישון.

מכיון שידוע לי מהעבר שמאד לא נוח לבני ביתי לתת את הבית לאחרים, אמרתי לו שכבר אשיב לו תשובה, פניתי לבני ביתי ושאלתי מה דעתה, והוספתי, אולי הפעם נעשה את החסד הזה שיעמד לנו לילות לשהן שמורה ומברכה, בני ביתי חשבו ולבסוף אמרו שהם מסכימים, הודעתני את זה ולשכן והוא הודה לי בשמחה גדולה על האדיבות.

כעבור כשעה, כאשר באנו לצאת מהבית, קבלתי טלפון מאמי שתחיה שאבי (שהוא מבוגר) לא חש בטוב והצורך להתפנות לבית החולים, ואם כן לא נוכל להתארח אצלם בחג. עצם הבטחה הזאת על מצב בריאותו של אבי היתה לי לנסיון להיות עצוב, ומה גם שהשעה כבר מתאחרת ועוד לא התחלנו לבשל ולהתכונן לחג, ובכלל אין לנו בבית מספיק אכל לחג, גם אם נרצה להתחיל להכין עקשו.

כשהתיישבנו בדעתנו, בני ביתי העלו את השאלה מה נעשה לגבי המשפחה שרצו את הדיירה לחג? אני אמרתי: אין ברירה, נודיע להם שזה לא אפשרי! אבל לפיליאתי בני ביתי אמרו: זה לא פשוט, כי עבר כבר כמה זמן מאז שאשרנו להם לקבל את ביתנו לחג, ובזמן הזה הם סמכו עלינו ולא נסו אצל אחרים ולביתים הדיירות

« המשך המעשה בעמוד ד' »

ההקדל בנינו לבין האמות, שהם סומכים על פחם ואלו אנו יודעים שאין לנו על מי להשען, אלא על אבינו שבשמים, והאמונה הזאת היא המגן והשריון שלנו נגד מזימות העמים.

נעול חיובי לחדות

וכל אחד פתח נבחו משמים אם הוא חי את האמונה בה, ואדם שישי לו פחדים ותרדות, ראוי לו לנצל את הרגשות האלו להתערור לגלות את חסרונותיו ולתקנם, אבל מהאויבים אין מה לפחד, כי הרי עד כה הקב"ה שימר עלינו שנים רבות, ואם עד שמחת תורה הקב"ה שימר עלינו, אף על פי שהיו פחות זכיות לעם ישראל, אם כן, כל שכן שפעתי, כשעם ישראל מתעורר מאוד בתשובה - שהקב"ה ישמר עלינו בירת שאת.

ובפרט יש להתחזק במצוות שבין אדם לחברו ולהתרחק ממחלוקת ולשון הרע, כמו שפצינו בזמן אחר, שהיו עובדים עבודה זרה ובכל זאת היו מנצחים במלחמה, מפני שהיו מאחדים, ולעצמם זאת, בזמן דוד מלכנו, שבני דורו היו עובדים את ה', בכל זאת, כיון שהיו ביניהם בעלי לשון הרע, נפלו במלחמה.

אחדות מביאה אמונה

וכל אחד יתמה, כיצד יתכן שיש פח למעלת האחדות להגן על דורו של אחאב בזמן שיש בהם את החטא החמור של עבודה זרה שהוא גיהגור ואל יעבר, ואלו בזמנו של דוד שהיה עבד ה' עצום ובני דורו היו הודים קשרים, ובכל זאת נפלו רק מפאת חטא לשון הרע?

אלא, שהמדבר לשון הרע, יש בו גם חטא של עבודה זרה, ובזמן דוד מלכנו, כיון שהיו בעלי לשון הרע, ולזלו גם בדרך מלכנו ולא קבלו את דבריו ומימילא גם האמונה שלהם בה' לא היתה כראוי להם באמת, ואלו בזמן אחאב, אמנם בתחלה הם היו עובדי עבודה זרה, אבל מפיון

"עשה לה תבת עצי גפר", אומר רש"י: הרבה רוח והצלה לפניו, ולמה הטריחו בבנין זה, כדי שיארוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה, ושואלין אותו מה זאת לה, והוא אומר להם, עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי ישובו, ומבאר בגמרא (סנהדרין ג, ט) שפארש נח הוכיח את בני דורו ואמר להם שעתידי לבוא עליהם מבול, הם ולזלו בדבריו ואמרו לו: מבול של מה? אם מבול של אש, יש לנו דבר אחר ועליה שמה? שאין האש שולטת בו, ואם מבול של מים הוא מביא, אם מן הארץ הוא מביא, יש לנו עששיות של ברזל (התיבות של ברזל) שאנו מחפין בהם את הארץ, ואם מן השמים הוא, יש לנו דבר 'עקב' שמו, ואמרו לה: 'עקש' שמו, והוא יגן עלינו מפני המבול.

כלומר, שדור המבול סמכו על פחם ועצם דם, ואלו נח האמין רק בכחו של ה', שאע"פ שעל פי טבע אין כח בתבה להציל אותו ממי המבול, בכל זאת נח האמין בה' וסמך רק על כחו של ה' יתברך, ובכניסתו לתבה הוא בעצם הקניס את עצמו לבית ולתבה של האמונה, והתוצאה מבראת פריים בפך שנתנו, שכל אותם שסמכו על פחם ועצם דם נכחדו במי המבול, ורק נח שסמך על ה' ובטח בשמו הגדול, נצל, ומימנו השתת פעולם.

הם בכחם ואנו בכח ה'

גימנים אלו של הפולחמה השוררת בארץ הקדש, הגויים עומדים ומצפים לראות מה יהיה עם העם המיוחד הזה - עם ישראל, כי כלם יודעים שהיהודים הם עם נצחי, והם בוטחים בכח שלהם שהם יכולים להחזיק אותנו עם ה' ח"ו, אבל אנו בטוחים בה' ואיננו סומכים על פחנו.

שפיים אחרי הפוגרום הקשה שנעשה על ידי האויבים בעצם יום שמחת תורה, בלי שאף אחד יכל לעמוד ולערוך אותם ממשעשים הנוראים - כלם מבינים שרק ה' יכול להצילנו ולהגן עלינו, וזה

פניני אגדה

• הרה"ג ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •

ושמר צאתנו ובואנו

אָמרו חז"ל (ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד): 'כל הדרכים בתוקפת סכנה, ודברי חז"ל הללו נוגעים בפרט לימים נוראים אלו, ששקנה מרחפת בעולם מפני אויבים המבקשים ורוצים לכלותינו חס וחס וחס וחס, אלא שבכל זאת, הרי ישנם שמךךדים ללכת בדרכים, ומה יגו עליהם מפני השקנה?

אלא ששךךב אָמרו חז"ל (פסחים ה'): 'שלוחי מצוה אינו יזוקו, לא בהליכתו ולא בתורתו, ואמנם מאבר בגמרא (שם ה'): שאם הוא משתתף ויוסף בדברים אחרים מלבד המצוה או במקום שמצוי הנזק, הוא גליל הנזק, אבל על כל פנים אנו למדים מדברי חז"ל שכל מי שהוא שליח מצוה, יש עליו שמירה עליונה בהליכתו ובתורתו.

וימצינו אצל הלל הנזק, שפאשר הלך לבית המדרש, אמר לתלמידיו שהולך לקדם מצוה, ולפי זה אפשר לומר שכל אדם יכול להיות בגדר שליח מצוה, אפילו אם הוא הולך לעשות מעשה גשמי, וזאת על ידי שיבנו בכל מה שעושה לשם מצוה, ועל כך נאמר: "בכל דרכיך דעהו והוא ישר אדחתיה", שפאשר אדם מכון את דעתו בכל דבר שעושה לעשותו לשם שמים עם זכירת ה', הוא זוכה שה' מישר לו את אורחותיו ודרכיו שלא יזק ושומר צאתו ובואו לחיים ולשלום.

שלא היה בהם לשון הרע ומהלכות, הדבר גרם להם להתרחק מהערכה גם לדעתו של דוד שהיתה שנויה במחלוקת למשך שנים רבות על ידי שונאי בית דוד, ודבריו של דוד השפיעו עליהם להיות באחדות זה עם זה.

ועל ידי האחדות שהיתה בהם, אליהו הנביא

הצליח בסופו של דבר להקהיל אותם יחדיו על הר הכרמל, ושם, בשעה קלה עורר את לבם וקרב אותם לאברהם שבשמים, עד שכלם זעקו אחריו בתמימות גדולה 'ה' הוא האלקים', ובימי המלחמה הוא עת הכשר לכה, שפיון שפנימים אלו על עם ישראל מאחדים וחספזים לעשות וצונו יתברר, וזהו עת רצון ולעק את האמונה בה.

"אל תירא עבדי יעקב"

החלו עמכם להלחם לכם עם איביכם להושיע אתכם, ובכך התורה מלמדת אותנו לזכר במלחמה שה' מלכנו הולך לפנינו והוא נלחם באויבינו ומושיענו, ומספר ז' אין מה לפחד, כי אם ישועתנו היתה תלויה בבשר ודם, היה לנו הרבה מה לזאג ולפחד, וכיון שישועתנו תלויה בנראה כל העולמים, אדון כל המעשים, לכן אין לנו מה לזאג ולפחד.

תפלה עם בטול לרצון ה'

כפאשר אנו אומרים תהלים, אנו מתחברים עם הקב"ה דרך הדברים שדוד מלכנו אמר לפני ה'. ובעת אמירת התהלים, כל אחד צריך לבנו את לבו במילים של מזמורי התהלים שאומר, ובענין המלחמה הקנימת פיוס, עליו לבקש מה' יתברך שיגששה את מה שהוא יתברך יודע, שזה הטוב ביותר שיתיר, אם שתיה מלחמה אם לאו, והעקר שצנקה לראות בישועת ה' ובגאלה השלמה.

וכמו כן, בכל צער שיש לאדם, כגון מפני אדם שמציערים אותו וכדומה, עליו לבקש מה' שיגששה את הטוב ביותר ולא יבקש את רעתו של חברו, כי אדם לא יודע מה טוב עבורו ויתכן שהצער שחברו מצער אותו הוא דבר שיותר טוב עבורו

מן הראוי בזמנים כאלו לא לעסוק הרבה בידיעת הדברים שארעו במלחמה, כי הדיעות האלו עלולות לרעור את הנפש ולהקניס בלב פחד שהוא חסר אמונה, וראים בתורה שפאשר יוצאים למלחמה, הדבר שהיו מדברים עם אנשי המלחמה הוא לא לפחד מכוחו של האויב ומכך שהם רבים יותר מאתנו.

"והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם, ואמר אלהם שמע ישראל, הכהן היה מדבר אל כל עם ישראל דברי חזק, והגמרא דורשת שאפילו זכות אמירת שמע ישראל לבדה יכולה להושיע את האדם, כי שמע ישראל זועק את האמונה בה, שרק ה' הוא האחד והיחיד שיכול להושיע אותנו, ואדם מקבל שכן גדול מאד על אמונתו בה, וכמו שכתוב על אברהם: "והאמן בה" ויחשבה לו צדקה".

המלך יוצא בראש המלחמה

והכהן היה אומר להם: "אל רף לבבכם", ליהודי בטבעו יש לב רב, ובזמן של מלחמה צריך להיות עם לב חזק שלא לפחד מהטילים ומהאויבים, אל תיראו ואל תעצבו מפניהם" וכל זאת 'פי ה' אלקים

מתיקות הצלתם של ישראל

בצירי שבכותרת הגליון: רואים את נח נכנס לתבה שאותה הוא קדש בקדשת בית המקדש על ידי שכל בניסוח ושהותו בתבה היתה שהת בצל האמונה בה' ובצל הבטחון בכחו של הבורא יתברך שיצילו ממי המבול. ועל כן זכה להציל על ידי התבה ממי המבול.

כיצד אנו לומדים מדור המבול שלא לסמך על כחנו, בפרט בזמנים אלו שאנו מסוכבים באומות שרוצים להכחידנו?

על כך במאמר: 'מתיקות הבטחון בה'.

בצירי שלפנינו: אב ובנו יושבים בחדר מוגן וקוראים תהלים בדמעות שליש מאחוריהם בא מחבל כשרצונו עז לירות עליהם, וברקע מגיע גם טיל המכון מהאויבים לפגע בהם. אך הקב"ה נושה נס גדול. באה רוח חזקה ומסוכבת את הטיל והוא פוגע באותו מחבל. "כן יאבדו כל אויבי ה'".

מהי ההדרכה הפתובה בתורה לימני מלחמה? כיצד זכינו שדוד מלכנו יחבר את ספר התהלים?

על כך במאמר: "אל תירא עבדי יעקב". ובמאמר: 'מתיקות מזמורי התהלים'.

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף מאנדל שליט"א ר"מ בשיבתנו •

ברכת הגומל (א)

פסק מרן הש"ע (סי' יט): ארבעה צריכים להודות ולברך ברכת הגומל בפני עשרה: יורדי הים כשעלו ממנה, הולכי מדבריות כשהגיעו לישוב, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא, וסימנים וכל החי"ם יודוה סלה, ח'ולה, 'שוריו (חבוש), 'ם, מ'דבר. ואת החיוב של ארבעה הצריכים להודות למדו חז"ל ממזמור קז שבתהלים, שבו מובאים ארבעה מצבים הללו ועל כל אחד מהם נאמר: "יודו לה' חסדו", ומקור למדו חז"ל שיש לברך עליהם ונתקנו בשביל כך את ברכת הגומל.

וכתב הרא"ש ש ברכת הגומל נתקנה במקום קרבו תודה, ודבר זה נרמז בקה שבמזמור זה נאמר: "וַיִּזְכְּרוּ וְזָכְרוּ תוֹדָה" וכן שכתב רש"י (מנחות עט: כתי"ד"ה תודת חובה), שארבעה אלו שצריכים להודות, יש להם חייב להביא קרבן תודה בזמן שבית המקדש קיים, כיון שכתוב במזמור זה "וַיִּזְכְּרוּ וְזָכְרוּ תוֹדָה". ובענין זה כתב גם הסקולני בגרשתינו (בדאשית ח ט), שמה שנת הגלה עולות במזבח לאחר שצא מהתבונה, הוא פדרר יורדי הים באניות, פדקתיב: "וַיִּזְכְּרוּ וְזָכְרוּ תוֹדָה".

אנו תפלה שנתבשר בקרוב לשרוקם של היהודים החטופים החבושים בשבי אצל האויב, ונשמע מהם ברכת הגומל ונזכה בקרוב לגאולה השלמה ולבגנו בית המקדש שבו נקריב זבחי תודה על הנשים שנעשו לנו מארבעה דברים הללו, אמו.

את עונותינו, ואדם שלא מאמין שפאשר הוא שב בתשובה, הקב"ה מוחל לו על עונותיו ומעביר מעליו את הגורות הרעות, חסר לו ביסודות האמונה שהקב"ה מקבל את השבים בתשובה, כפמבאר פמה פעמים בתורתנו הקדושה, כמו שצאמו: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקלו, כי אל רחום ה' אלקיך לא ירף ולא ישיחיתך ולא ישבח את ברית אבתך אשר נשבע להם".

בוטח בה' שיושיעני, בשביל שאוכל לספר את כל חסדיו שהוא גומל עמי. ובימים אלו אנו מבקשים מה' שיעשה לנו נסים גדולים יותר ממשל יציאת מצרים ויגאלנו, כמו שאמרו חז"ל שבימות הגאולה יהיו נסים גדולים יותר ממשל יציאת מצרים ונסי יציאת מצרים יהיו טפלים לפניהם (ברכות יב).

שהוא יערו מאשר שיקום אדם אחר תחתי שיער אותו שבעתים, לכן בקש שה' יעור ויעשה לו את הטוב ביותר, כמו שהוא יתברך יודע מה טוב עבורו.

דוד מלכנו אומר: "ואני קרבת אלקים לי טוב שתי בה אלקים מחסי לספר כל מלאכותי". הינו שאנו

מתיקות מזמורי התהלים

שהוא הספר שבו כל יהודי מוצא את עצמו בעת צרה ולהבדיל בעת שמחה, ודרך עם ישראל לדורותיהם זוכים לישועות ולמלי המושאלות.

תמיד יש תקנה

ויוציא גזה מוצאים שדוקא על ידי העונות שעם ישראל נכשלו בהם, זכינו לספרי הנביאים לדורות ישראל, ומקאן הלמוד עבדנו, שגם אם אדם רואה שהוא התרחק מה' ומתקשה לעבד את ה', קשה לו לקום מקדש בבקר, קשה לו איך לדבר בכבוד נראוי עם בני ביתו וכו', תמיד צריך להאמין בה' שיכול לעזר לו ולהושיע אותו על ידי שיתחזק לשים את מבטחו בה' ולבקש את ישועתו.

וחז"ל אומרים: 'אם חטא יחיד, אומרים לו פנה אצל ה' ויוד, שאם אדם חטא, עליו ללמד מדוד מלכנו שה' קבלו בתשובה, אף על פי שביעני העולם היה נחשב שחטא מאד [ולא ידעו שכל האומר דוד חטא, אינו אלא טועה] ומפנו לקח לכל אדם, שגם אם נראה לו שחטא מאד לפני ה', אף פעם לא אבדה תקותו, כי ה' ונתן יד לפושעים לקבלם בתשובה.

ערכו של הפועל נגד טבעיו

כי בסוף פרשת גראשית נאמר: "וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום", ובפסוק זה מנח חזק גדול, שבו מבאר שהקב"ה יודע שאלדם יש יצר הרע גדול שמושך אותו כל היום רק לרע, ואם פן אפוא, כל מעשה טוב שאנו עושים, יש לו ערך עצום וגדול מאד, שאנו מתגברים על הטבע הרע שטבוע בנו ובחורים לעשות מעשים טובים, משום שפך רוצה הבורא יתברך.

הכלל הוא, שהקב"ה מבין את הקשי של היצר הרע הגדול שיש לאדם, ולכן הוא יתברך מקבל באהבה וברצון את מי ששב אליו בתשובה ואינו זוכר לו

גמים אלו רבים מישראל זוכים לאחז באמנות אבותינו זו התפלה, ומרבים באמירת תהלים. הבה ונתבונן מעט בתנן המזמורים: דוד מלכנו מודה לה' במזמור קט) "אמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר", על שהציל אותו מלהיות חבוש באויבים, ובאמירת מזמור זה ראינו לכן הודאה לה' על שאנחנו ושאנו בני אדם נצלו מהשביה שנתפסה בה רבים על ידי האויבים בשמחת תורה, שבבך אדם פועל לפני ה' שהוא יציל מהצער הזה שלא יקרה לו ולא לאחרים, ותוה דרי, ראינו לבקש מה' שיוציא את השבויים מאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה.

ההמשך המזמורים נאמר: "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", מבקשים גזה שיוכל להכנס בשער של בית המדרש, שהוא השער שבו נכנסים הצדיקים, ושמ נודה לה', ולא נצטרף ח"ו לצרות ולחלאים ולהכנס בשערי בתי חולים בשביל להתעורר להכיר בחסדי ה' ולשוב בתשובה.

הספר שמבקס על צרות

במזמורים רבים בתהלים, דוד מלכנו מדבר מנהמת לבו על כל הצרות שהוא עבר, שאנשים רבים רדפו אותו ובקשו להורגו, ובין הודפיו היו אנשים צדיקים ותלמידי חכמים מפלגים פשאל הפלה, דואג ונחיתפל, וגם בתוך ביתו היו לו צרות גדולות, כמו צרת אבשלום שיצא התרבות רעה, שחז"ל אומרים שהדבר קשה יותר ממלחמת גוג ומגוג, ויש לפרש את דברי חז"ל אלו, שיותר קשה להבין שהבו יוצא התרבות רעה מאשר ממלחמת גוג ומגוג, שזה דבר יותר מיוב שהוא קורה.

וכן דוד הצטרע בגופו, וגם לקחו לו את מרב אשתו, וקבשלום בנו לקח את פילגשו, נמצא, שהוא עבר נסיונות קשים, פדגמת נסיונותיו הקשים של אברהם אבינו שלקחו לו את שרה אשתו, ודוקא מפל הקשים הנוראים האלו יצא לנו ספר התהלים.

עצות מתוקות לעת המלחמות

של משה היו פשוטות לפי מעלה, היו ישראל מסתפלים על ידי שהיו קלמדות אמונה, כמו שכתוב: "ויחי ידיו אמונה", וישעבדו את לבם לאביהם שבפשימים וכן עם ישראל גבר על עמלק, ולכסוף נאמר: "מלחמה לה' בעמלק מיד דוד", הינו שהקב"ה מגלה לנו שעתידים אויבי ישראל לקום עלינו בכל

וכשמושה רבנו חשב את המלחמות הללו של אמונה ואהבת ה', עם ישראל גבר, אכל ידי היו כבדות, הינו שמשמים היה נדרש שגם העם יחשבו מחשבות קדושות פאלו כדי שיזופו להושע, ולכן היה צריך שאהרן ויחור יתמכו בגדיו, הינו שגם הם עסקו בתפלות מתוך אמונה ואהבת ה', וכשדי

א. במלחמת עמלק קתוב שמושה רבנו התפלל על עם ישראל, ונאמר שם: "ואהרן ויחור יתמכו בגדיו מזה אחד ומזה אחד", ולשון זו נאמרה בלוחות הברית: "מזה ומזה הם קתבים", והינו שמושה רבנו שקע במחשבתו בתורת ה', המלמדת אותנו להכיר את ה' שהוא אוהב אותנו ולהתמלא באהבת ה'.

דור לבקש לכלולתינו והקב"ה ילחם בהם ויציילנו מידם, פאָשר אָנוּ נשענו עליו ונבטח רק בו ויתברך. **ב.** "משמים השמעת דיו ארץ וראַה ושקטה", כַּשִּׁישׁ דיו משמים, הַדְרָה להשקט אותו הוא על ידי שיש לנו, יושבי הארץ, 'יראה מה', ויראה מלשון ראייה, שמתבוננים ורואים את חסדי ה' שעלינו, שעל ידי זה הארץ שוקטת ונצלת מדין שמים. **ג.** "ויכל בהבל ימיהם ושנותם בהלה", אָדָם שלא קרוב לה' ולא בוטח בו ויתברך, הוא מכלה את ימיו בהבל ויוצא מן העולם בבהלה, ואילו אָדָם שקרוב לה' ובוטח בו, הוא חי עם תכן ופשוטן ושקמה ויוצא מן העולם כפשוטו מאַשר ישמח בה'.

ה. "ויבחר בְּדוֹד עבדו ויחכהו ממלכות צאן", חַז"ל מלמדים אותנו שהפננה היא על פה שפודו נלקח ממוֹאָב, וְדָבָר זה הוא חזק עצים עברנו, שִׁאֲפִילוֹ שֶׁאָדָם נִכְסַל בְּמִכְשׁוֹלוֹת דֹּלִים, ה' לא נוטש אותו, וְאִם הוּא מִבְּקֵשׁ לָשׁוּב אֶל ה', הרי שפיד הקב"ה מושיט לו את ידו ויִקְבְּלוּ בַתְּשׁוּבָה.

וּבִפְרָט בְּיָמֵים אֵלֹהִים, שֶׁהָאֱלֹהִים עֲתָה עֲבָרְנוּ אֶת יוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁבוּ הַקִּבְ"ה מִחַל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְלֹא נִשְׁאָר שׁוֹם עֲוֹן בְּיַדֵּינוּ, עֲלֵינוּ לְשַׁמֵּחַ מִאֲדָרְכֵינוּ לְשַׁמֵּחַ מִאֲדָרְכֵינוּ.

עצות מתוקות

באמת אין למחבילים שום כח מעצמם, אלא כל תנועה ויחס שבה של כל הבריות היא תחת שליטת ה' ויתברך ואין לשום אדם כח להתרע לנו, וכמו שכתוב בתורה: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו". וכשאתם מאמין שאין עוד מלבדו ויתברך, הרי שהוא מנלה את האמת, שהעולם מלא במציאותו ויתברך, וכיון שבנינו העולם מלא במצב, אין מקום בעולם לרע עבורו ואין כח לשום מחבל להרע לו.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, חוס והמל עלינו, כי עד עתה לא חוקנו בלבנו את האמונה כל צרכנו, ועתה באו בנינו עד משבר ואויבינו עמד מנסיס להרע ולהזיק לעמך ואיננו יודעים מה ילד יום, על כן אל"ה ה' אוהב ואל"ה ה' אנוע ואמתנו, שתחום ותחמל עלינו ותמלא את לבנו באמונה שלמה כדך. לדעת שאתה הוא רבון כל המעשים ואין אדם יכול להאחז אצבעו מלמטה, עד שמכריזין עליו מלמעלה.

ועל כן, כדך ה' נשמח ובה' ה' נבטח שלא יאנה לנו שום רעה וששום אויב לא יוכל להתרע לנו בשום דרך ובשום אופן, כל כים כפופים לרצונך ואתה רוצה רק להיטיב לנו, וכיון שנבטח בך באמת, לא יאנה לנו שום רעה ונעסק תמיד רק להלל ולשבח את שמך על חסדך שאתה גומל עמנו, ואתה תשקף משמים ותתענג ממעשינו ותמחר ותחיש לנאלנו במהרה, אמן סלה.

"ופירו מתוק לחיבי"

איזה פסוק בתורה מבאר לנו מדוע אין סבה לדאוג ולפחד בעת מלחמה?

הפתרון לחידה מונח בתוכן גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון.

בקול דממה שיצייל את נפשם, ובגסי ה', המחבילים שכפורה חשבו שאין שום אדם בבית וחבל להם להעביר את הזמן שלהם על פריצת הבית הריק, המשיכו לבית הבא.

הם הגיעו לדירה שלי, אותה הם הצליחו לפרץ בקלות, כי הדלת בביתי היא דלת פשוטה, הם נכנסו לבית, חפשו בני אדם, וכיון שלא מצאו, הזיקו מעט בבית ויצאו.

כפשוטו נמלטה ממנות בטוח על ידי מצות הצדקה שכל כך היה קשה לי לקימה, ובזכות בני ביתי השתדלתי גם לשמח בקיימה.

ולדעת שהצרה היא שארעה בעצם יום שמחת תורה זה סימן טוב שה' ויתברך הביא את זה בעצם יום שמח זה, מפני שבדאי עומדת לצמח מקף טובה גדולה מאד לעם ישראל.

ועלינו להיות קרובים אל ה' ולהתפלל אליו בכל עת, בפרט בזמנים טרופים אלו, וגם בעת שאנו מְכַרְחִים לעסק בצרכי הבית, לטפל בילדים וכדומה, גם אז נעסק בעסקים אלו מתוך הרגשה פזו בלב; שאנו רוצים להיות תמיד סמוכים אל ה' ונכעת אנו עסוקים עם הילדים, פי גם זה נחת רוח גדולה לה' שמתקמים על ברייתו ועוזרים לילדים שהם בניו של הַיְקוּמָם.

ה. "ונכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירננו אל אל חי, גם צפור מצאה בית ודודו קן לה", כִּשְׁם שֶׁהַצִּפּוֹר מוֹצֵאת אֶת בֵּיתָהּ, כִּף קָנוּ עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלָנוּ לְיוֹנָה, כִּמְאֻמָּם 'נְסֻת': יִשְׂרָאֵל לְיוֹנָה נִמְשְׁלָה, מְבַקְשִׁים מִה' שִׁיבֶנָה לָנוּ אֶת בֵּיתָנוּ שֶׁהוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ בְּאֵלֶּה הַשְּׁלֵמָה, וְשִׁנְיָה אֶת כָּל אֶחָד מְאֻמָּנוּ לְהִקְיָם בֵּית אֲמֹנוּ בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁבוּ תִשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ וְיִתְבָּרַךְ, עַל יְדֵי שִׁנְעֵשָׂה בְּבִתְנוּ רַק נַחַת רִוַח לַה' וְיִתְבָּרַךְ תְּמִיד, אָמֵן.

תוך רגעים אחדים מצאו את עצמנו על הרקב בדרך לאותה דירה, כאשר המנוחות אתנו ואלהן מצרפים מוצרי מזון בסיסיים לחי. את מפתחות הבית נתנו ללשון בלי לספר לו כלל על השנוי הגדול בתכנית שלנו.

הגענו לדירה ואני יודע את נפשי... התחלתי לחשב בדאגה, קעת הולך להיות לי חג חשוך עם מוצרי מאכלים בסיסיים בלבד... בני ביתי שראו את פני המדאגות, אמרו לי בחכמה: אם נשמח במעשה הטוב ששיענו, יהיה לנו עליו יותר שבה וכיון שבין כך קשינו את המעשה הזה, למה שלא נקבל עליו יותר שבה? והתפעלתי מדבריהם ואמתי, אשרי שזכיתי באשת חיל בעלת חסד כאמותינו הקדושות...

את תפלות החג התפללתי בבית נקטת באזור של אותה דירה, ובבקר של החג, כאשר חיות הטרף פעלו את מומיתם האמה, הם עשו זאת דוקא באזור הדירה בה אני מתגורר.

במשך החג היינו במתח עצום מהבאות, אבל בחסדי שמים אלינו לא קרב המשחית, אך דאגנו מאד על שכנינו. לצערנו האיום והנורא, התבשרנו על מספר שכנים שניקדו על קדושה ה', ומיידך התנחמנו לשמע נסים עצומים, גדלהן.

השכן ספר לי שבסופו של דבר הוא מצא מקום מתאים בביתו לתת לאחיו ללון בו ולא היה לו צורך להשתמש בדירה שלנו, ובשעת הבקר, כאשר השכן ואחיו קמו לתפלה, הגיעו הרוחצים השפלים והם ומשפחתם שהו בפחד נורא בתוך הבית, הם שמרו על חלונות מוגפים ושמרו על שקט מחלט.

המחבילים הגיעו ונסו לפרץ את ביתם, הם ובני משפחותיהם בכו וזעקו מנהמת לבם לה'

המשך מתיקות הניסים
שלהם נתפסו, ואם פן, בגללנו הם גלולים להשאר בלי דירה, ואולי הם יצרכו לבטל את הארחה אצל אח שלהם השכן שלנו, ונתהיה להם עגמת נפש כמו שיש לנו כעת...

הצאתי לבני ביתי לשאל על כך את השכן, אך בני ביתי סרבו גם לזה וטענו שעלול להיות שבלתי יהיה נעים לשכן להלחץ אותנו והוא יותר על האמת ולמעשה אף שלהם יאמר בצער! או מה אפשר לעשות? שאלתי, הרי אנו בני נמצאים בדירה?

בני ביתי חשבו לרגע והפיתעו אותי בתשובה, הם הזכירו לי על דירה של מפר שלנו שמסר אותה לימים בודדים והציעו שנהיה שם בחג. בלבי התפלאתי מאד מאד, מה קרה שבני ביתי קל כך מסורים על דבר שבדרך כלל קשה להם מאד - לתת את הבית לאורחים.

שאלתי ואמרתי, טוב, אז שהם יתארחו בדירה ההיא ואפילו נשתתף אתם בעלות השכירות ואנחנו נשאר בדירה שלנו, אבל בני ביתי נשארו בעמדה שלהם ואמרו: הדירה היא רחוקה מכאן מהלך של כחצי שעה הליכה, ואנחנו הבטחנו לשכן את הדירה עבור אף שלהם שאתם להתארח אצלם, ובכלל לא הוגו לשלח אותם למקום רחוק.

את האמת אומר, שמרב שהדברים הפליאו אותי, החלטתי לשלח ולתת לבני ביתי לעשות מה שהם חושבים. דברנו עם בעל אותה דירה והוא אמר שממש בסייעתא דשמיא הדירה הוא נשארה פנויה, בגלל שמי שסגר אתו לקחת את הדירה לחג בטל את התכנית בגלל שהודמנה לו במשפחה ברית בחג.